

Această carte îi aparține:

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 021 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate pe shop.cartier.md

și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.

Tel./fax: (021) 210 80 51.

E-mail: romania@cartier.md

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier codobelc* este coordonată de Lică Sainciuc

Editor: Gheorghe Erizanu

Ilustrații: Stela Damaschin-Popa

Lector: Valentin Guțu

Design/tehnoredactare: Mircea Cojocaru

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic

Stela Popa

SOFIA PĂPĂDIA

Ediția I, februarie 2017

© 2017, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Popa, Stela.

Sofia Păpădia: Povești pentru Dănuț / Stela Popa; il. de Stela Damaschin-Popa. –

Chișinău: Cartier, 2017 (Combinatul Poligrafic). – 32 p. –

(Cartier codobelc / coord. de Lică Sainciuc, ISBN 978-9975-79-893-8).

1000 ex.

ISBN 978-9975-86-138-0.

821.135.1(478)-93

P 79

STELA POPA

Sofia Păpădia

Se dedică tuturor Sofiilor...

Ilustrații de

STELA DAMASCHIN-POPA

Povești pentru Dănuț

CARTIER codobele

BĂTRÂNII POVESTESC că Soarele nu era singurul copil la părinții săi. Regele și regina din Ținutul Misterelor mai aveau trei fete. Toate frumoase ca niște zâne și numai bune de măritat. Cea mai mică le întrecea însă pe primele două prin înfățișarea și gingășia ei. A avea părul de un galben aido-ma culorii spicului de grâu. Buclele aurii i se răsfirau până la pământ, de parcă ar fi fost un veșmânt din aur. Iar ochii, ah, ce mai ochi! Erau de un azuriu intens și părea că tot cerul se oglindește în ei. Buzele îi erau ca cireașa coaptă, iar pielea albă și fină ca mătasea. Era bună la suflet, cuminte și tare delicată sora mai mică a Soarelui. O chema Sofia și i se duse vestea în întreaga lume. A avea și un logodnic prințesa. Un prinț viteaz, de viță nobilă și chipeș nevoie mare. Se numea Vântul și era fiul unui mare și temut împărat din Ținutul Nordului. Vântul era din plin răsfățat de soartă, dar și ursitoarele avură grijă să-l înzestreze la naștere cu puteri supranaturale.

Zilele treceau, iar Sofia și Vântul erau tot mai îndrăgostiți unul de celălalt. Ar fi făcut de mult nunta, dar, bună la suflet cum era, prințesa nu voia în ruptul capului să-și lase surorile mai mari nemăritate. Geaba insistară cei dragi pe lângă ea, fata jură să nu se mărite înaintea surorilor și pace. Ei, și dacă văzură că nu mai aveau cum s-o înduplece, Regele din Ținutul Misterelor dădu grabnic sfoară în țară că-și mărită fetele mai mari. Avea însă o condiție. Una, pe cât de simplă, pe atât de complicată. Peșitorii trebuiau să fie iscușiți la limbă și largi la buzunare. „Cei care le vor impresiona cel mai mult prin vorbe sau prin daruri, a acelora să fie pe vecie”, grăi regele.

Vestea se duse ca povestea și, în scurt timp, apărură peșitori cu daruri care mai de care mai năstrușnice, doar doar le-or impresiona pe fete. Unii își arătau vitejia, alții puterea minții, iar cei mai bogați veniră cu niște cadouri de neprețuit – safire, smaralde, diamante sau obiecte din aur – de te cruceai, nu alta. Nimic însă nu le plăcu fetelor. Așa că, un an întreg au ales și ales, dar tot nu au găsit cui să-și încredințeze inimile. De la o vreme,етенденții se împușinară.

— Surioarele mele dragi, atâția viteji vin să vă ceară mâna și niciunul nu reușește să vă cucerească inimile! Ah, cum e oare cu puțință? se întrebă Sofia întristată.

Și, în timp ce stăteau tustrele și se confesau, deodată, se auzi o bătaie puternică în poartă. Slujnicele deschiseră grabnic și se ploconiră în fața unui tânăr chipeș. Avea părul ca pana corbului, nasul bine conturat, iar ochii, mai negri decât mura câmpului. Viteazul avea și un armăsar pe măsură. Unul alb ca neaua, cu burta lată și copite învelite în oțel. Calul avea coamă și coadă ferchezuite ca la carte.

— Cine ești, voinicule, și ce te-duce pe aici? întrebă curios regele.

— Vin de departe, Măria Ta. Lung și greu drum făcut-am. De la luptă mă întorc. De la o luptă pe viață și pe moarte. Rogu-vă, adăpostiți-mă pentru o noapte. Sunt frânt de oboseală. De-mi veți da un pat și de-ale gurii, tare recunoscător vă voi fi, grați oaspetele.

Părea a fi un om de treabă, iar gazdele nu se îndoiră de vorbele sale. Regele porunci slujnicelor să-i pună voinicului de îndată bucate pe alese și să-i pregătească înainte de

culcare o baie fierbinte cu frunze de arțar. Toată noaptea se perpeliră prințelesele mai mari de pe o parte pe alta. Le rodea curiozitatea, iar Moș Ene nici gând să vină pe la gene. Se tot întrebau, cine o fi minunatul oaspete și de unde o fi apărut?

A doua zi, dis-de-dimineasă, voinicul se trezi odihnit și binedispus. Ieși în grădina plină cu flori de lângă castel și zări pe tustrele copilele cântând. Auzise de frumusețea lor, mai ales de a mezinei, în realitate însă erau parcă și mai arătoase. Intrară repede în vorbă. Flăcăul le povesti câte-n lună și-n stele, căci tare priceput mai era la vorbă. Codanele îl ascultau și chicoteau dându-și coate pe îndelete.

— Voinice, grăi regele, apropiindu-se, află că fetele mele mai mari sunt de măritat. Am trimis veste în toate cele patru colțuri ale lumii că cei care vor reuși să le impresioneze, cu vorba sau cu fapta, le vor lua de neveste. Nu vrei să-ți încerci și tu norocul?

— Cu dragă inimă, răspunse oaspetele zâmbind misterios pe sub mustață.

Zis și făcut. Din trei încercări trebuia să le cucerească.

La prima, voinicul se ascunse în coama calului și se prefăcu într-un purice. Gângania însă îl pișcă atât de tare pe armăsar, încât dobitocul scutură puternic din cap, iar puricele căzu pe dată. Nu impresionă pe nimeni și se prefăcu

la loc în cel de dinainte. Se gândi cât se gândi flăcăul și, în cele din urmă, se ascunse după soare. Dar, vai, nu știa al cui frate era Soarele, așa că se dădu repede de gol. Rămase cu mustața puțin pârlită și... cam atât. La cea de-a treia încercare se gândi ceva mai mult. Se prefăcu într-un bătrân cu fața brăzdată de zbârcituri, cu o barbă albă ca neaua și cu nasul roșu ca para focului. Fluiere cu putere și, ca din pământ, se iviră trei șoriceci. Cât ai clipi din ochi, moșneagul îi prefăcu în trei armăsari de soi, cu niște aripi imense și care slobozeau foc pe nări. Prinse apoi o buburuză de pe o floare și o prefăcu într-o caleașcă de un roșu aprins, presărată cu buline negre. Înhamă caii la trăsură, dădu bice și chiuind urcă în înalturile cerului. Prințesele rămaseră cu gura căscată. Iscusitul vrăjitor coborî apoi ca săgeata, o prinse din zbor pe sora mai mică și pe-aici îi fu drumul. Se făcu nevăzut cu tot cu fată.

Uimite, surorile mai mari exclamară într-un glas:

— Ah! Ce minunăție!

Geaba se întrebau pe cine va alege de soție. Se pare că oaspetele făcuse deja alegerea. Abia după ore bune de așteptare au înțeles ce nenorocire s-a abătut asupra lor.

Zile întregi o căutară cu toții pe Sofia în lung și-n lat, dar fără niciun rezultat. Îndurerat, regele căzu grav bolnav la pat, regina și surorile prințesei îmbrăcară haine negre, iar Soarele scotoci cu razele sale prin toate măruntaiele pământului. Și Vântul era înnebunit de durere. Răscoli până în cele mai dosite ascunzișuri, dar tot nimic nu află. Pierdură urma Sofiei și pierdută părea a fi pentru totdeauna. Amărât, Vântul începu să sufle tot ce îi apărea în cale, iar Soarele să dogorească tot ce atingea cu razele sale. Porni un adevărat iureș pe pământ. Asupra lumii se abătu o furtună cumplită, după care urmă o secetă îngrozitoare. Zadarnic le fu însă zbuciumul. Nimic nu aflară. Prințesa intrase parcă în pământ și pace. Nici urmă de ea.

De cum o fură, hainul moșneag grăi:

— Află, Sofia, că eu sunt Viforul de Miazănoapte. Și mult am mai tânjit după tine. Fii soția mea și te voi face cea

mai frumoasă Zână a Ghețurilor. Nimic nu-ți va lipsi. Vei fi nemuritoare!

La auzul unor asemenea vorbe, tânăra prințesă se cutremură.

— Nici gând! Nu vreau viață veșnică. La ce bun? Vreau să fiu fericită alături de cei dragi și-atât.

Viforul se înfurie rău. Dădu bice cailor și porni ca gândul și ca vântul spre împărăția sa. Cât ai zice pește, sprintării armăsari trecură peste șapte râuri, șapte mări și șapte oceane. Urmară apoi alte șaptezeci și șapte de țări. Într-un târziu, se opriră în fața unei lespezi uriașe. Viforul vrăjitor făcu un semn și, ca la un ordin, piatra se dădu la o parte lăsând să apară o peșteră întunecoasă. Caleașca înaintă iute și se pierdu în adâncuri. În cale se ivi o pădure cu frunze de jad. Verdele neobișnuit și crud al copacilor colora frumos peisajul. Printre ramuri mișunau puzderie de păsări care mai de care mai ciripitoare. Pe jos, prin covorul moale al ierbii, se iveau stingheriți ghiociei care-și săltau căpșoarele firave.

— Ah, ghiociei! exclamă prințesa.

— Aici e Împărăția Primăverii, răspunse Viforul ștergându-și fruntea plină de broboane de sudoare.

Mai merșeră cât merșeră și ajunseseră la o a doua pădure. Aerul era atât de răcoros și proaspăt, de-ți gădila nările cu mireasma sa. Pe sub copaci susurau vioaie izvoarele.

Deodată, dintr-un hățiș se ivi un urs greoi cu botul plin de fragi și mure. Avu parte de o masă copioasă.

— De parcă am fi în plină vară! se uimi și mai mult Sofia.

— Păi, chiar suntem în Împărăția Verii! răspunse și mai găfâit Viforul.

